

« Οι Δίκαιοι »...στο Σημείο Μηδέν

Εύη Προύσαλη

30/03/2011

Ο Αλμπέρ Καμύ, με αφορμή ένα αληθινό γεγονός – την τρομοκρατική επίθεση της «Οργάνωσης Μάχης» που κατέληξε στη δολοφονία του Μεγάλου Δούλα Σεργκέι, κυβερνήτη της Μόσχας το 1905- γράφει τους «Δίκαιους» (1949). Ένα θεατρικό έργο όπου δραματοποιούνται τα γεγονότα λίγο πριν και μετά την παραπάνω επιτυχή τρομοκρατική ενέργεια. Οι ιδεολογικοί προβληματισμοί που κατέτρεχαν σε όλη του τη ζωή το Γάλλο φιλόσοφο και μαχητή Αλμπέρ Καμύ αναφαίνονται ξεκάθαρα στους «Δίκαιους». Με τον οξύ λόγο του, ο συγγραφέας παρουσιάζει τις διαφορετικές ιδεολογικές θέσεις και οπτικές των τρομοκρατών απέναντι στην πρακτική και τον σκοπό της τρομοκρατικής δράσης. Παρουσιάζεται έτσι ένας αγώνας επιχειρημάτων: **άτεγκτοι τρομοκράτες** που υπερασπίζονται την ιδέα τους και χρησιμοποιούν κάθε μέσο προκειμένου να επιτύχουν τον καλύτερο κόσμο που ονειρεύονται έστω κι αν χρειαστεί να θυσιάσουν αθώες ζωές. **Σκεπτικιστές** που θέτουν τον άνθρωπο ως ύψιστη αξία, όχι εύκολα αναλώσιμη. **Ιδεολογικοί καθοδηγητές** που παραμένουν μακριά από το αίμα. **Άθεοι** που πιστεύουν ότι κρατούν τη δικαιοσύνη στα χέρια τους. Όλοι τους όμως, αποφασισμένοι να αυτοθυσιαστούν.

Η θεατρική ομάδα «**Σημείο Μηδέν**» εκπονεί έναν άθλο ανεβάζοντας ένα τόσο σημαντικό έργο στον «**Χώρο Ιστορικής Μνήμης Κοραή 4**». Ο σκηνοθέτης Σάββας Στρούμπος απέσταξε την εσώτερη ψυχολογική υφή και ενέργεια του κάθε ατόμου / τρομοκράτη και την αναπαρέστησε λιτά, αφαιρετικά, με εμμονή στην καθαρότητα του λόγου. Σωματοποίησε έτσι μια διαλεκτική που υπερασπίζεται την ανθρώπινη ζωή και συνάμα δολοφονεί για να επιφέρει δικαιοσύνη. Όλοι οι συντελεστές κατέκτησαν την επιδιωκόμενη φόρμα –κάποιοι με υπερβάλλοντα (!) ζήλο (Ελεάνα Γεωργούλη, Μαρία Αθηναίου). Όμως και μόνο η ενασχόληση των συγκεκριμένων καλλιτεχνών με τόσο ουσιώδη ζητήματα, στον πλήρως αλλοτριωμένο κόσμο μας, εγείρει το θαυμασμό μας και έχει φυσικά την υποστήριξή μας.